

den højtærede Justitsminister, om han ikke i Betragtning af de foreliggende Omstændigheder og særlig i Betragtning af Sundhedsfaren vil tage under Overvejelse at forbyde Indførselen af Østers fra fremmede Lande, selvfølgelig ikke blot fra England, men ogsaa fra andre Steder; thi dersom man vilde forbyde Indførselen alene fra England, saa vilde man løbe den Risiko, at England sender dem til et andet Land, hvorfra de saa komme hertil. Nu indser jeg nok, at et saadan Skridt kun kan foretages efter omhyggelig Overvejelse.

Jeg har søgt at afveje de forskellige Interesser, som berøres af et Forbud. Jeg tager neppe fejl, naar jeg refererer den ærede Konseilspræsidents Udtalelser ved en given Lejlighed saaledes, at ved Afslutning af Handelstraktat og Ændringer i Toldlove og lignende Foranstaltninger gælder i alle Stater det, at finansielle Beregninger, den klare og kolde Forstand og ikke Følelser og Sympatier mellem Lande eller Fyrstehuse, er det afgørende. Jeg mener, det er klart og rigtigt. Nu skal jeg ikke opholde mig ved, at det svenske Kommercekollegium en Gang imellem forlyster sig med at erklære Danmark for smittet af Snive, hvorfor der lukkes for Indførsel af Heste fra Danmark. Heller ikke skal jeg henvise til Tysklands prohibitive Foranstaltninger, men jeg skal pege paa, at man i Frihandelslandet England, vort Frændeland, England — det er som Bevis paa, at Konseilspræsidenten har Ret — har lukket for vort levende Kvæg, sikkert ikke fordi de nære uvenskabelige Følelser, heller ikke fordi der ud over Øjeblikket var Smittefare, men fordi den kolde, nøgterne Forstand dikterede dem denne Foranstaltning, de spørge: hvad betaler sig, hvad gavner vore Erhverv og vort Folk? Fremmede Stater kunne da neppe bebrejde os, at vi bruge den Forstand, vi have, for at gavne vore Erhverv. Vor egen Stat, eller maaske rettere i denne Forbindelse, vor Statskasse vilde faa Indtægterne forøgede med ca. 60,000 Kr. om Aaret, hvad jeg ikke haaber, den ærede Finansminister vil modsætte sig.

Dernæst ville de danske Fiskere ved et saadant Indførselsforbud faa en betydelig større Fortjeneste, der vil blive Erhverv for flere. I Tider, hvor der tales om at støtte Fiskeriet, er det en naturlig og simpel Ting at yde den Støtte, naar det saa let kan ske, ved at anvende f. Eks. det ikke helt ubetydelige Beløb, som jeg nævnte, til Støtte og Fremhjælpning af dansk Fiskeri. Saa er der Konsumenterne, det

er netop af Hensyn til dem, at jeg forlanger Indførselsforbud, det vilde være alt for sørgeligt, om blot *een* Østersspiser skulde krepere som Følge af Nydelse af fremmede Østers, det vilde rent ud spolere Markedet. De, der mene, at Priserne vilde stige efter et Indførselsforbud, kan jeg ogsaa berolige, de nuværende Forpagtere ere saa ædelmodige, at de ville forpligtige sig over for Staten med Hensyn til Priserne, saa den eneste Ulempe, der kan ramme Konsumenterne, er, at de maa spise de sunde, friske, velsmagende danske Østers i Stedet for dem. Sundhedskommissionen advarer imod. Det er muligt, det havde jeg nær glemt, at Melleghandlerne ikke have saa stor Avance paa danske som paa fremmede Østers. Det er vel her ligesom med Smørret, der er Avancen mange Gange større paa det daarlige Smør fra Polen, Rusland, Sibirien og Finland, som under Navn af „*fineste Herregaardssmør*“ udbydes i Københavns og Provinsbyers Butikker. Selv om imidlertid Avancen bliver mindre paa de danske Østers, saa vil den neppe gaa under 100 pCt., og saa er der for Restauratørernes Vedkommende Fortjenesten paa Champagnen. Jeg henstiller derfor til de 4 Ministre, som repræsenterer de udenrigske Anliggender, Finanserne, Fiskeriet og Sundhedsvæsenet, at tage disse Bemærkninger under Overvejelse.

Saa er der en anden Sag, som jeg gerne vilde berøre her, den staar i Forbindelse med Loven om Jord til Landarbejdere. Selve denne Lov skal jeg ikke komme ind paa her. Som den højtærede Landbrugsminister bemærkede, vil der under selve Lovens Behandling, naar den foreligger til Revision, blive Lejlighed dertil, men der er en Ting, som staar i Forbindelse dermed, og som der maaske ikke bliver Lejlighed til at omtale til den Tid, jeg vil derfor fremdrage den her. Det er *Loven om Jords Udstykning og Sammenlægning*. Bestræbelserne gaa jo i Retning af at tilvejebringe saa mange selvstændige Hjem som muligt ved Erhvervet Landbrug. Jeg undervurderer aldeles ikke Betydningen af Loven om Tilvejebringelsen af Jord til Landarbejdere og ønsker den udvidet paa enhver Maade. Men det forekommer mig lige godt at være lidt underligt, at man forlanger, at der fra Statens Side skal ydes betydelige Ofre i dette Øjemed, men at man samtidig binder det private Initiativ. Og det har man gjort i høj Grad ved Loven om Jords Udstykning og Sammenlægning af 11. Maj 1897. Der er i denne Lov sat meget skarpe Grænser